

Száz év magány

„Ne hívjad az éjszakát,
amely népeket mozdít ki helyökből”
(Jób könyve)

És akkor a lélek szétszakított,
s az égi mezőkre fölrepült
körbeölelni a darabokra szelt tájat,
elúszott folyók vizébe csobbanni,
holdat rajzolni a völgyek fölé,
hol sötétbe borult kertek álmodoztak,
s gyökerüket vesztve könnyeztek a fák.
Mert akkor elvontattak a hegyek is,
béklyóba verettek ősi szavak,
buzgóságuk vesztették a gólyák,
s a térben tévelygő gondolatok
száz év óta vándorútjuk róják
az emlékek falai közt, értetlenül.

És már bóbiskolnak az ösvények is,
néha tör fel egy-egy zokogás,
megrázkódnak a kiüresedett házak,
távolban fölzeng egy tárogató hangja,
vigaszt adva e reményvesztett nyárnak.

2020. jún. 4.

Meddig?

Itt most valami sikolt és riadóz,
sötétség villan, láng fenyeget,
tomboló szél szakad halk városokra,
derús vízpartok dühöngenek,
sivatag ruháját fagyos hó tépi,
s a létünkre támadó ellenség
legszebb álmainkat zúzza szét,
míg reszket és sziszegve káromol
Isten tenyerében a földgolyó.
S az Úr csak nézi szánakozva.
Én nem ezt akartam – szól csöndesen.
A világ pedig még vállrándítva nevet
az Isten-arcon folyó könnyeken.

Veronika kendője